

## "בפעם האחרונה ש...."

שקד ציפורי, ט' 2, 2.2.2010

בפעם האחרונה שראיתי את אמא הייתי בת 14. הייתי תלמידת תיכון בכיתה י'. תלמידה שקטה, מופנמת.

באמצע שיעור אנגלית המנהל קרא לי החוצה. מיהרתי לרוץ אליו, הבנתי שקרה משהו רציני. כששמעתי את הידיעה לא ידעתי כיצד להגיב, מה לעשות, לאן ללכת. אמא עברה תאונה, תאונה קשה מאוד. עמדתי לצידה בבית החולים. למרות מראיה הזוועתי מלא הדם, היא נראתה שלוה כל כך. החדר הלבן הקטן נראה בדיוק כמו המקום בו אמא רצתה להיות באותו הרגע. נשמע רעש צפצוף מתמשך, יצאתי מהחדר ואיתה נשמתה של אמא. אני לא מאמינה שזה נגמר, הייתי יכולה להישאר בחדר הקטן לנצח, עם אמא שלי-רגועה.

בכיתי, בכיתי הרבה. נהגנו לעשות הכול ביחד- לדבר, לבשל, לשחק, לבכות, לתמוך לצאת לקניות. פשוט הכול.

לאבא היה קשה בהתחלה. הוא רצה שבחיים אני לא אשכח את אמא. במקום טאבו, דמותה של אמא הפכה לחלק משמעותי בשיחות עם אבא.

לפני המקרה אבא לא סיפר לי כל כך על אמא, כיצד הכירו ואיפה. עכשיו, אבא תמיד מספר לי סיפורים על אמא, כיצד הייתה קרן השמש בחייו, כיצד הייתה מסורה לו, כמה הוא אהב אותה ואיך היא מילאה את חייו. נורא אהבתי לשמוע על אמא. את רוב הסיפורים לא הכרתי, ועכשיו אני זוכרת אותם בעל פה.

לאמא שלי תמיד היה את הדבר הנכון להגיד. היא תמיד נתנה לי טיפים לחיים שנלקחו כלקחים מחייה הקודמים, לפני שפגשה את אבא. החלום שלה היה שאסיים את התיכון עם תעודת בגרות מלאה, דבר שהיא לא הצליחה להשיג.

שלוש שנים למותה של אימי עברו, אני כבר בת 17. החלום עומד להתגשם, אך משהו קרה. אבא חלה. חלה בסרטן. פחדתי שמשהו יקרה לו, באמת שפחדתי. אהבתי את אבא נורא, ששימש לי גם כאמא. אבא, שהיה איש חזק מאוד, בעזרת המון כוח רצון, ואני מאמינה שגם בעזרת אמא, התגבר על המחלה. כשאבא הבריא, כשהסכנה חלפה עלה בראשי רעיון. ביקשתי ממנו שיכתוב יומן. יומן על חייו לפני ואחרי שפגש את אמא, כאות תודה וכאות זיכרון לאמא ששינתה את חייו ואותו כל כך.

כמובן שאני הקלדתי את היומן, כי אבא לא מבין כל כך במחשבים XD. מדהים לראות כמה השתנה המצב מלפני עשרים-שלושים שנה. גילית פרטים נוספים על אמא ועל אבא. שמחתי,

ובאותו הזדמנות בכיתי. לא דמעות של שמחה, ולא של עצבות. דמעות של געגוע שהיו מוקדשות לאמא שממנה לא הספקתי להיפרד.

אמא הייתה יפיפייה, באמת. אני זוכרת שהצבע האהוב עליה היה כחול. כשעברנו לדירה חדשה, אני זוכרת איך אמא כל הזמן התווכחה עם אבא על הצבע של המטבח. ברור שאמא רצתה כחול, הרי זה היה הצבע שלה, צבע העיניים שלה שאותו ירשתי כמתנה ממנה. איך אבא היה יכול להתנגד לה? תמיד היה לה את המבט המתחנן הזה שאף בן אדם שפוי לא היה מצליח לעמוד מולו. היא אהבה גם לרקוד, למרות שזה משהו שהיא לא עשתה טוב כל כך, פשוט זו הייתה הדרך שלה לבטא שמחה. אושר.

היא תמיד אמרה לי שאני צריכה לעשות מה שאני חושבת ולא לדאוג לגבי מה שאחרים יחשבו, פשוט להיות עצמי. היא תמיד כיבדה את ההחלטות שלי, רק הביעה את דעתה עליהן. אני בטוחה שאמא גרמה לי להיות בן אדם טוב יותר, נחמד יותר. היא לקחה חלק גדול בהתפתחות האישיות שלי, ואבא ראה את זה. הוא כל הזמן מצטער על כך שאמא ראתה רק חלק מההתפתחות שלי, ולא זכתה לראות כמה גדלתי.

לחדר של אמא אסור להיכנס. אבא מאמין כי כל דבר שם צריך להישאר במקום שהוא היה. זהו הזיכרון מאמא. אפשר לראות איך היא מיהרה באותו הערב של התאונה. הבגדים זרוקים בצורה מפוזרת על הרצפה, ערמה של דפים מבולגנים של השידה ועליהם כוס קפה קרה לא גמורה.